

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
státní příslušnost Republika Kazachstán
bytem Korunní 968/31, 120 00 Praha 2
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č. j. OAM-1140/ZA-ZA11-D07-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný shledal žádost žalobkyně nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Litevská republika.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalobkyně je přesvědčena, že k posouzení její žádosti je příslušná Česká republika. Česká republika žalobkyni přijala a žije zde více než půl roku, zatímco v Litevské republice nikdy nebyla. V postupu žalovaného spatřuje přepjatý formalismus, který je nezákonný a je v rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Ústavní soud již opakovaně zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Žalobkyně upozornila, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl. Z § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu lze dovodit nutnost splnění podmínek pro to, aby bylo možné žádost předat jinému členskému státu Evropské unie. V napadeném rozhodnutí jsou pouze kopírovány ustanovení nařízení Dublin III, avšak zcela chybí jakékoli relevantní hodnocení věci a uvedení konkrétních důvodů pro zastavení řízení. V napadeném rozhodnutí je pouze uveden výčet daných ustanovení. I kdyby byla žádost žalobkyně nepřijatelná, žalovaný musí toto řádně odůvodnit tak, aby bylo možné důvody pro vydání rozhodnutí řádně přezkoumat.
4. Žalobkyně namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí. Zdůraznila, že podle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2). Účastník řízení není v napadeném rozhodnutí náležitě definován, neboť § 18 odst. 2 správního řádu požaduje pro náležité definování účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje neobsahuje, není tedy dostatečně určité, a je tudíž nezákonné. Obdobně absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Jedním ze zcela klíčových je uvedení kompetenčního ustanovení tak, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že při posuzování okolností a předložených důkazních materiálů postupoval v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III. Žalobkyně byla držitelkou litevského víza s platností od 22. 3. 2023 do 15. 4. 2023, s počtem 10 dní pobytu na území a možností jednoho vstupu. Na základě této skutečnosti žalovaný požádal Litevskou republiku o převzetí žalobkyně, přičemž od litevských orgánů obdržel akceptaci. Žalovaný se zároveň zabýval otázkou, zda v případě Litvy existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo určitého rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Litevská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu posoudit.

IV. Obsah správního spisu

6. Žalobkyně dne 20. 8. 2023 požádala o udělení mezinárodní ochrany v Příjímacím středisku Zastávka.
7. Dne 23. 8. 2023 poskytla údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Sděnila, že dne 29. 3. 2023 vycestovala letecky z města Šymkent do Istanbulu, odkud letecky pokračovala do Prahy. Na území České republiky přicestovala dne 30. 3. 2023. Od této doby pobývá v České republice. K cestě využila vízum Litevské republiky. V Praze pobývá ode dne 30. 3. 2023 u známých. O udělení mezinárodní ochrany doposud v jiném členském státě nežádala. Je vdaná a má dvě děti, které pobývají s její matkou v zemi původu. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením a pravidelně neužívá léky. Uvedla, že se do země původu nemůže vrátit, neboť její manžel pije a bere drogy. Pokud by se vrátila, obává se, že ji manžel zabije, hrozí jí tedy nebezpečí ze strany manžela.
8. Žalobkyně v rámci pohovoru dne 23. 8. 2023 uvedla, že původně plánovala pokračovat z České republiky do Litevské republiky, ale neměla peníze na cestu a zde se jí líbilo. Z Kazachstánu chtěla odjet co nejrychleji a vyřízení litevského víza bylo nejrychlejší. Bylo jí jedno, kam odjede, hlavně potřebovala co nejdříve odjet od manžela, který jí bil. Uvedla, že chce zůstat v České republice, pracovat zde, neboť se jí zde líbí. S Litvou nemá žádný problém, ale chtěla by zůstat, protože se jí líbí Praha.
9. Součástí spisového materiálu je formulář pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, který žalovaný dne 24. 8. 2023 zaslal příslušným státním orgánům Litevské republiky. Litevská republika přijala příslušnost pro posouzení žádosti žalobkyně podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III dopisem ze dne 24. 8. 2023.
10. Součástí spisového materiálu je zároveň Informace OAMP ze dne 12. 7. 2023 o azylovém systému v Litvě. Žalobkyně byla dne 12. 9. 2023 seznámena s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Při seznámení opět uvedla, že by chtěla zůstat v České republice a přivést své děti, neboť se nemůže vrátit do Kazachstánu.
11. Napadeným rozhodnutím bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno z důvodu nepřipustnosti žádosti. Žalovaný shledal, že příslušným členským státem k posouzení žádosti žalobkyně je Litevská republika. Žalovaný v napadeném rozhodnutí postupně hodnotil kritéria nařízení Dublin III pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž shledal, že jsou splněny

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

podmínky pro stanovení příslušnosti podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Žalovaný zároveň neshledal důvody, které by bránily přemístění žalobkyně do Litevské republiky.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Žalobkyně v první řadě namítala, že je přesvědčena, že je Česká republika příslušná k posouzení její žádosti, její přemístění do Litevské republiky by bylo znakem přepjatého formalismu.
14. Podle čl. 1 nařízení Dublin III: *„Toto nařízení stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některé z členských států (dále jen „příslušný členský stát“).“*
15. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III: *„Kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole.“*
16. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III: *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“*
17. Podle čl. 12 odst. 4 první odstavec nařízení Dublin III: *„Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“*
18. Soud neshledal v postupu žalovaného žádná pochybení. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný v souladu s čl. 7 odst. 1 nařízení Dublin III postupně hodnotil naplnění jednotlivých kritérií uvedeného nařízení pro určení příslušného členského státu. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jak žalovaný naplnění jednotlivých kritérií posoudil. Žalovaný cituje jednotlivá kritéria a následně uvádí, z jakého důvodu nejsou splněny podmínky pro jejich uplatnění. Soud tedy nemůže přisvědčit žalobkyni, že v napadeném rozhodnutí jsou pouze kopírovány ustanovení nařízení Dublin III bez relevantního hodnocení. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný neshledal splněné kritérium pro aplikaci čl. 8 nařízení Dublin III, neboť žalobkyně je zletilou osobou, v jejím případě tedy toto kritérium nelze aplikovat. Ve vztahu k čl. 9, 10 a 11 nařízení Dublin III shledal, že toto kritérium nelze na případ žalobkyně aplikovat, neboť žádní rodinní příslušníci ani příbuzní žalobkyně nepobývají na území členských států na základě udělené mezinárodní ochrany nebo na základě podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nad rámec skutečnosti, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s nesplněním podmínek pro postup podle uvedených kritérií, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 102/2019-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

40, bod 27 a 28, podle kterého „[z]hodnocení (ne)aplikovatelnosti čl. 8-15 nelze chápat tak, že by správní orgány musely každý jednotlivý článek výslovně zdůvodňovat zvlášť. Žalovaný shrnul všechny podstatné údaje pro posouzení jejich (ne)aplikovatelnosti v napadeném rozhodnutí, přičemž následně souhrnně uvedl, že jejich aplikovatelnost vyloučil. Správní orgán má povinnost zdůvodnit (ne)aplikaci článků 8-15 nařízení Dublin III pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že je nutné některý z článků na daný případ aplikovat, případně jsou-li o jejich užití důvodné pochybnosti. Nevyvstaly-li v průběhu řízení ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně...“

19. Žalovaný až při hodnocení kritéria stanoveného v čl. 12 nařízení Dublin III shledal, že jsou splněny podmínky pro aplikaci daného kritéria, neboť žalobkyně byla dne 20. 8. 2023, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou víza vydaného Litevskou republikou dne 7. 3. 2023, s platností ode dne 22. 3. 2023 do dne 15. 4. 2023, s počtem 10 dní pobytu na území a možností jednoho vstupu. Žalovaný tudíž shledal, že žalobkyně byla ke dni podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany držitelkou víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě něhož mohla vstoupit na území členského státu. Na základě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III tak žalovaný určil, že je k posouzení žádosti žalobkyně příslušná Litevská republika, a požádal Litevskou republiku o převzetí žalobkyně podle čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení Dublin III. Dne 24. 8. 2023 žalovaný obdržel informaci, že Litevská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenované.
20. Soud neshledal, že by přemístění žalobkyně do Litevské republiky bylo projevem přepjatého formalismu. Nařízení Dublin III je přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Představuje jeden ze základních pilířů Společného evropského azylového systému. Cílem nařízení Dublin III je eliminovat jev známý jako „asylum shopping“, tedy situaci, kdy cizinec žádá o udělení mezinárodní ochrany ve více členských státech, kdy by všechny členské státy musely jeho žádost meritorně posoudit. Zároveň je cílem nařízení Dublin III eliminovat situaci „refugee in orbit“, kdy by žádný členský stát nepřijal žádost žadatele k meritornímu posouzení a odkázal by jej k podání žádosti v jiném členském státě.
21. Účel nařízení tedy vyžaduje, aby členské státy postupovaly v souladu s kritérii stanovenými nařízením Dublin III. Členské státy mají povinnost odchýlit se od kritérií stanovených nařízením Dublin III pouze v případě, že existují závažné důvody se domnívat, že v příslušném členském státě dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.
22. Zároveň mají členské státy podle čl. 17 nařízení Dublin III možnost odchýlit se od čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením příslušnými nejsou. Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 49 Az 23/2014-30, shledal, že aby správní orgán postupoval v souladu s postuláty vytyčenými v bodech 13, 14 a 17 preambule nařízení Dublin III, je zapotřebí, aby v souladu s § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu i při posuzování své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vzal v potaz důvody hodné zvláštního zřetele uvedené v žádosti, a mohl tak dospět k závěru, zda je dán důvod k aplikaci diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 větě první nařízení. Podle bodu 13 Preambule nařízení Dublin III by měly mít členské státy při

uplatňování tohoto nařízení na myslí především nejlepší zájem dítěte. Podle bodu 14 Preambule nařízení Dublin III by členské státy měly v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie mít při uplatňování tohoto nařízení na myslí především respektování rodinného života. Podle bodu 17 Preambule nařízení Dublin III by kterýkoli členský stát měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.

23. Soud přitom neshledal, že by žalobkyně ve správním řízení nebo v podané žalobě uváděla skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v jejím případě byly přítomny okolnosti, které by mohly zakládat důvody hodné pro odchýlení se od kritérií nařízení Dublin III a pro postup podle čl. 17 tohoto nařízení. Za takovou skutečnost nelze považovat ani přibližně osmiměsíční pobyt žalobkyně na území České republiky (od března tohoto roku). Skutečnost dočasného pobytu na území jednoho členského státu bez dalšího není důvodem pro odchýlení se od pravidel nařízení Dublin III. Přestože žalobkyně zřejmě již určité vazby na území České republiky má (uvádí, že zde má přátele), nejedná se o vztahy, kvůli nimž by bylo její přemístění do Litevské republiky nepřiměřeným zásahem do soukromého života. Z ničeho nevypývá, že by se jednalo o natolik blízké sociální vztahy, že by bránily přemístění žalobkyně.
24. Žalobkyně dále namítala nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí, neboť nebyla v napadeném rozhodnutí náležitě definována.
25. Podle § 68 odst. 2 věty první a druhé správního řádu: „*Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.*“
26. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu: „*Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.*“
27. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí tyto údaje neobsahuje. Žalobkyně je ve výroku rozhodnutí označena jménem, příjmením, státní příslušností a datem narození, v odůvodnění je zároveň uvedeno číslo cestovního dokladu žalobkyně a správní spis zároveň obsahuje i místo hlášeného pobytu žalobkyně. Žalobkyně sice výslovně neuvádí, v čem spočívaly nedostatky v jejím označení, zřejmě šlo o absenci údaje o místě trvalého pobytu. K tomuto soud konstatuje, že žalobkyně má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu, místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu v rozhodnutí může přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných

identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdila to ani žalobkyně. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti žalobkyně bylo plně postačující pro identifikaci žalobkyně. Ve správním řízení ani v soudním řízení nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je žalobkyně jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. K této otázce srovnal závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, a ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005-64.

28. Co se týká námitky absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118: „*Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výrok (výroky) rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítká, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).*“ K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48. Ačkoliv tedy žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřila o příslušnosti žalovaného žádnou pochybnost, pouze poukazovala na formální vadu rozhodnutí. Ani tato námitka tedy není důvodná.
29. Z ustanovení § 8 písm. b) zákona o azylu je přitom zřejmé, že ministerstvo určuje stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie příslušný k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané na území. Z ustanovení § 1 písm. d) plyne, že jako „ministerstvo“ zákon o azylu označuje Ministerstvo vnitra. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že žalovaný neměl pravomoc ve věci rozhodovat.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. prosince 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně